



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ. 18 — *Εν ἄλλοις ἑπαρ. φρ. 18 — *Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Διατί θὰ ἡττηθῶμεν διπλωματικῶς καὶ στρατιωτικῶς.

II

Κατακρίνομεν τὴν Εὐρώπην ὡς ἀφροντιστοῦσαν ἢ δολιευομένην τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα· οἱ αὐθαδέστεροι μάλιστα ἐξ ἡμῶν πιστεύουσιν ὅτι ἡ Εὐρώπη ὑποβλέπει μετὰ φθονεροῦ ὀφθαλμοῦ τὴν ἡμετέραν ἐπίδοσιν, ἢν θὰ λάβῃ ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ μεγαλυνομένη πολιτικῶς. Τῇ ἀχαριστίᾳ ἐπέεται ἡ ἀναίσχυντία. Ἄφ' οὗ εἰσῆλθομεν εἰς τὸν κατήφορον τῆς ἀχαριστίας πρὸς τὴν Εὐρώπην, τάχιστα κατέστημεν καὶ ἀναίσχυνοι ἐγώϊσταί καὶ ὕβρισται καὶ τερατολόγοι.

Ἡ Εὐρώπη δις ἐν Βερολίῳ εὐηργέτησεν ἡμᾶς εὐεργεσίαν μεγάλην καὶ πρωτοφανῆ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἐθνῶν. Τὸ πρῶτον, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἠθικῆς ἀνάγκης καὶ παρὰ τὰ διεθνή νόμιμα ἐδημιούργησεν ὑπὲρ ἡμῶν ζήτημα. Πῶς ἐπολιτεύθημεν τότε; πῶς ἀντελήφθημεν μάλιστα τὸ 13ον πρωτόκολλον; Εἶναι ἀηδία νὰ ἐπαναλάβῃ τις τοσαῦτα κατὰ πτυστα λάθη, ἅπερ οὐδεὶς ἄλλος λαὸς θὰ ἠνείχετο· ἀρκεῖ μόνον νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς οἰκουμένης ἡ Ἑλλὰς ἔτρεφε τριάκοντα χιλιάδας στρατοῦ· καὶ ὅταν ἐπέστη ἡ στιγμή, ὅταν ἀνεγράφη τὸ 13ον πρωτόκολλον εἰς τὰς διεθεναῖς συνθήκας, ἡ Ἑλλὰς εὐρέθη εἰς τὴν οἰκτροτέραν κατάστασιν στρατιωτικῶς, διότι ἐπὶ ἕξ ἡδὴ μῆνας ἐκυβέρνησαν Κουμουνδούρος καὶ Δηλιγιάννης.

Παρήλθον ἕκτοτε δύο ἔτη ἀγωνιώδη, ἐπονείδιστα, ἀτιμα διὰ τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν, ἔτη Κουμουνδουρο-Δηλιγιαννικῆς Κυβερνήσεως, ἔτη, τὰ ὁποῖα πᾶς ἄλλος λαὸς ἤθελεν ἀποπλύνει διὰ ποταμοῦ αἵματος· ἡμεῖς ὅμως ἠνεχόμεθα αὐτὰ ἀγογγύστως καὶ κυνικῶς καὶ περιεμένομεν ἐκ τῶν διαπραγματεύσεων τῆς Πρεβέζης καὶ Κωνσταντινουπόλεως δύο παχείας ἐπαρχίας! Πῶς ἠνέχθημεν αἰσχος ἐθνικὸν τόσῳ διεξοδικόν! Πῶς δὲν ἐξεργάγη ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία! Φιλοτιμία εἰς ἔθνος ὅπου ὁ Κουμουνδούρος εἶναι ὁ ἰσχυρότερος τῶν κομματάρχων καὶ ὁ Δηλιγιάννης φιλοδοξεῖ νὰ γείνη κομματάρχης; Βαβαὶ τῆς ἀναιδεΐας!

Τέλος καὶ αὐτὴ ἡ θεία Πρόνοια ὤκτειρε τὸν ἐξευτελισμὸν

καὶ τὴν ἐκτραυλισμὸν τῆς Ἑλλάδος· ἡ πολιτικὴ κατάστασις τῆς Εὐρώπης μετεβλήθη· ἐξεδόθη καὶ πάλιν ἐν Βερολίῳ δευτέρα κατηγορηματικὴ καὶ δοιστικὴ ἀπόφασις τῆς Εὐρώπης. Εἶχομεν τότε κυβερνήσιν ἥτις, ἂν μὴ τι ἄλλο, τουλάχιστον ἐδιδάχθη ἐκ τῆς πικρᾶς τοῦ παρελθόντος πείρας ὅτι ἄνευ συντόνου ἐξοπλισμοῦ καὶ ἄνευ στρατιωτικῆς ἐνεργείας ἡμῶν αὐτῶν ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν λύσιν· διότι ἐπὶ τέλους τὰ ξένα ἔθνη δὲν δαπανῶσιν ἀνυπολόγιστα ποσὰ εἰς δημιουργίαν στόλων καὶ στρατῶν, ὅπως θυσιάσωσιν αὐτοὺς χάριν τῶν νόθων ἀπογόνων τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Λεωνίδα.

Ὁ λαὸς συνεμέριστη τὸ φρόνημα τῆς Κυβερνήσεως ἐκείνη· ἐσπευδεν ἀκράτητος ὑπὸ τὰ ὄπλα. Ἄλλὰ . . . ἔλειπεν ἡ Βουλὴ! . . . Τί δυστύχημα καὶ ποία παρανομία νὰ κυβερνᾶται τὸ Κράτος ἄνευ τοῦ Κουμουνδούρου καὶ τοῦ Παπαμιχαλοπούλου! πῶς θὰ ἐνεθουσιάζετο τὸ ἔθνος ἄνευ τῶν ἀγορευσέων τῆς Θεοδορογιαννούλας καὶ τοῦ Κασσιμάτη, ἦλθε λοιπὸν ἡ Βουλὴ καὶ ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Κασσιμάτης, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Δηλιγιάννης, ὁ . . . ὁ . . . ἀπεκατεστάθησαν τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ νόμοι εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν ἰσχὺν τῆς . . . φαυλοκρατίας· ἐπεκάθησαν οἱ οὔροι καὶ οἱ ποῦλοι ἐπὶ τῶν ὑπουργικῶν ἐδρῶν καὶ οἱ κύριοι κύριοι Σιθιτανίδης, Καμπούρογλου, καὶ Βαμβᾶ; ἐπεκρότησαν τὰς χεῖρας.

Ἄλλὰ—σημειώσατέ το καλῶς—ὁ Κουμουνδούρος ἦλθε μὲ νέον πρόγραμμα, τὸ ἐννεακοσιοστὸν ἐννενηκοστὸν ἐννατὸν ἢ χιλιοστὸν—δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς.—Ἀπεδεξάτο μὲν τὴν ἐπιστρατεῖαν· ἀλλ' ὑπεσχέθη στρατὸν 80 χιλιάδων καὶ ὄχι μόνον ἐξήκοντα ὡς ὁ κ. Τρικούπης. Πῶς νὰ μὴ προτιμήσῃ ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ τὸν πλειοδοτοῦντα; θὰ παρέβαινε καὶ αὐτὰς τοῦ ἀστυκοῦ δικαίου τὰς ἀρχάς. Οἱ Βουλευταὶ ἀπέβλεπον εἰς τὰς κρίσιμους περιστάσεις καὶ ὄχι εἰς τὰ ἀτομικὰ καὶ ἐπαρχιακὰ τῶν συμφέροντα! *Ἄν ἐπίστευταν τυφλοῖς ὄμμασι τὸ πρόγραμμα τοῦ Κουμουνδούρου κατὰ τέπταιουσι; μήπως δὲν ἦτο τίμιος ἄνθρωπος ὁ κ. Κουμουνδούρος; μήπως ἠπάτησέ ποτε τὴν Βουλὴν καὶ τὸ ἔθνος; *Ὁχι! ὄχι! ὄχι! Κύριε, φύλαττε.

Ναί! θερμοὶ πατριῶται, ναί! καλῶς ἐγνωρίζετε ὅτι ὁ Κουμουνδούρος θὰ σᾶς ἠπάτα καὶ πάλιν· ἀλλ' ἐζητεῖτε νὰ ἐξαίρεσητε τοὺς συγγενεῖς σας καὶ τοὺς φίλους σας

ἐκ τῆς ἐπιστρατείας, ἐζητεῖτε νὰ καλλιεργήσῃτε τὰ αἰσχρὰ συμφερόντά σας, ἐζητεῖτε νὰ μὴ ἐπικρατήσῃ ἐντὸς τῆς κοινωνίας ταύτης πνεῦμα τιμῆς καὶ δικαιοσύνης, διότι οὕτως ὑπεσκάπτετο ἡ ἐπονειδιστος ἐπίρροή σας· ἠλπίζετε ὅτι δὲν θὰ παραστῇ ἡ ἀνάγκη τοῦ πολέμου· ἠλπίζετε ὅτι θὰ διαπαιδαγωγήσῃτε τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ἔθνους ἕως οὗ καταμαρᾶνῃτε αὐτόν· ἠλπίζετε ὅτι θὰ διεσδύσετε ἐν τῇ χρήσει τῶν δανείων καὶ τῶν προμηθειῶν. Καὶ ἐπειτύχετε τῷ ὄντι εἰς πάσας τὰς ἐλπίδας σας, πλὴν μόνον εἰς τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀποσοβῆθῃ ὁ πόλεμος.

Καὶ τώρα τὸ ἔθνος, σφαδάζον ὑπὸ τὴν τυραννίαν τῆς φουλότητός σας, ἐκπεπληγμένον διὰ τὸ μέγεθος τῆς αὐθαδίας σας, μεμαρμαμένον ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς διαφθορᾶς, ἀποτυγῆν καὶ πάλιν διπλωματικῶς καὶ προβλέπον ὅτι θὰ ληστούνη καὶ στρατιωτικῶς, πῶς θέλετε νὰ παράσχῃ καὶ πάλιν πίστιν εἰς ὑμᾶς; νὰ συρρέσῃ ὑπὸ τὰς σημαίας; νὰ προσφέρῃ ὀλοκαυτώματα τὰ μονογενῆ του τέκνα καὶ τοὺς προστάτας τῶν οἰκογενειῶν; Πρὸς ποῖον σκοπὸν; χάριν τίνος ἐλπίδος; ἐν ὄνόματι ποίας ἀγάπης; Διὰ νὰ πληρώσῃτε τὰ νοσοκομεία σας, τὰ ὅποια κατεστήσατε σκηνώματα θανάτου; Ποῖον ἐθνικὸν σκοπὸν δὲν κατεδολιεύθητε; ποῖαν ἐθνικὴν ἐλπίδα δὲν διεσκορπίσατε εἰς τοὺς ἀνέμους; ποῖαν ἀγάπην Πατρίδος ἢ δόξης ἢ καθήκοντος δὲν ἐποδοπατήσατε;

Δὸς του.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Εἰς τὴν ᾠδικωτάτην Πλάκαν ἀκούσαμεν ἀνταμᾶκια νὰ τραγουδοῦν τὸ ἐξῆς τραγουδάκι:

Τὸν καθόψυτρό μας φλάρο
Σιγαρά, Σιγαρά
Σκοτώσανε τὸν Τσάρο
"Ὀχ, ὦχ, Σιγαρά.

*Era τηὸ παιδί μιὰ στάλα
Σιγαρά, Σιγαρά
Τοῦ ξαρμόλαρε μιὰ μπάλα,
"Ὀχ, ὦχ, Σιγαρά.

Θηὸς σχωρὲς τὸν μακαρίτη
Σιγαρά Σιγαρά,
Πᾶρ τὰ Γιάννενα κ' ἡ Κρήτη
"Ὀχ, ὦχ, Σιγαρά.

Τὸ περὶ Παπούδωφ φρού-φρού μας δὲν ἔκαμε τίποτε. Ἐξομεν πάλιν χθὲς τοὺς φανούς τοῦ δήμου ἡμισοσμεμένους καὶ εἶπομεν: ὅτι ἂν ἡ Ἐταιρεία τοῦ ἀερίφωτος ἐξεμεταλλεύετο τὰ ἰδιαίτερα ἀέρια τὰ ἀπὸ τοῦ κ. Παπούδωφ ἐκπεμπόμενα, ὁ φωτισμὸς θὰ ἦτο ζωηρότερος.

Μεταξὺ τῶν προβιβασθέντων εἰς ἀνθυπασπιστὰς ὑπάρχει εἰς ἀποθανὼν πρὸ πενήτηντα ἡμῶν. Τὸ διάταγμα τοῦ προ-

βιβασμοῦ αὐτοῦ ὅλ' ἐγράφη βεβαίως· μὲ βορδιγάλλιον μελάνην.

Πολὺς λόγος ἔγεινεν ἐν τῇ Βουλῇ περὶ τῆς ἐλευσίης καταστάσεως τῶν νοσοκομείων· ὁ ὑπουργὸς ἠρέκασθ' νὰ εὐχαιριστήσῃ τοὺς ἐπερωτήσαντας. Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ ἔχωμεν παλλὰ· παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς ἔχοντας ἀκριβεῖς πληροφορίες περὶ τῶν γινομένων ἐν τοῖς νοσοκομείοις ἀληθῶν ὀργίων ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων καὶ ψυχορραγούντων νὰ μᾶς τὰς μεταδώσωσιν ἐγκαίρως.

Συγχαίρομεν τὸν νεαρὸν Λέοντα Μεσσηνέζην καταταχθέντα ἐθελοντὴν εἰς τὸ ναυτικόν:

Κυρία τις τῆς ἀριστοκρατικῆς παρ' ἡμῖν τάξεως, τοῦθ' ὕπερ ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς γαλλίδος γκουβερνάντας· ἤν' ἐμίσθωσε διὰ τὰ τέκνα τῆς καὶ περὶ ἧς πρόκειται ὁ παρὼν λόγος, προσκαλεῖ τὸν ἱατρὸν κ. Ὁρρανίδην.

— Κύριε ἱατρὲ, ἡ γκουβερνάντα μου εἶναι ἀσθενὴς παρακαλῶ νὰ τὴν ἐξετάσητε.

Ὁ ἱατρὸς κάμνει τὸ καθήκον του καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν.

— Κυρία μου, οὐδὲν σύμπτωμα ἤδυνήθην νὰ ἀνακαλύψω ἢ συμπτώματα τινὰ ἐγκυμοσύνης.

— Ἀδύνατον, κ. ἱατρὲ, ἡ γκουβερνάντα μου εἶναι τιμία κόρη.

— Τιμία, πιθανόν· κόρη ὅμως ὄχι.

Ἐδέησε νὰ προσκληθῇ ἡ ἀσθενὴς καὶ νὰ ἀνακοινωθῶσιν αὐτῇ αἱ ὑποψίαι τοῦ ἱατροῦ.

Ἡ γκουβερνάντα μετὰ λυγμοῦ:

Oh! mon dieu! madame, impossible; deux fois seulement.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Σύντομος σαρακουστᾶνός

(Υἱὸς Λάτα)

Ἄει μὲν, μάλιστα δὲ νῦν, εὐκαιρὸν εἰπεῖν, ματαιότης ματαιότητων, καὶ πάντα ματαιότης! . . . Ποῦ νῦν αἱ ἀποκρέω, καὶ οἱ χοροὶ, καὶ οἱ μασκαράδες καὶ οἱ ὁμογενεῖς, καὶ οἱ bals costumés καὶ τὰ τούτοις ὄργια; Ποῦ οἱ ἀμαξόγυροι, καὶ αἱ ἀνθοδέσμαι, καὶ τὰ δειπνα, καὶ αἱ μακαρονάδαι, καὶ αἱ τυρόπηται; Ποῦ αἱ ἀτιμώδεις ἐσθῆτες καὶ τὰ ντεκολτέ καὶ αἱ καιόμεναι αἰθουσαι καὶ οἱ διαβολικοὶ τῶν στροβίλων ἤχοι; Ποῦ οἱ τετράπαχοι χοῖροι καὶ οἱ κρεμώμενοι βορδουλοσόφοι βόες καὶ οἱ γάλοι, καὶ αἱ χῆνες, καὶ οἱ λαγωοὶ, καὶ τῶν ἀμνῶν ἢ πληθὺς καὶ τῶν ὄρνιθων τὸ ἀμέτρητον γένος; Ποῦ τὰ τούμπανα καὶ αἱ κμηλαὶ καὶ οἱ Μακράκκαι, καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα; Πάντα ταῦτα ἀπόλαυσις ἦν, πλὴν τεσσαρακοστῆ ἐπελθοῦσα κατέρριψε. Τοὺς μὲν γὰρ χοροὺς ἐν ἐκκλησίαις συναγωγαὶ διεδέξαντο, τοὺς μασκαράδες οἱ βουλευταὶ, τὰς πλουσίας ἐσθῆτας ἐν ἐργαστηρίοις λογαριασμοὶ, καὶ ἐν Τριγγέτα μετοικήσεις, τὰς μουσικὰς κλαυθμοὶ καὶ ὄδυμοι, καὶ τὴν κρεατοφαγίαν, στρεΐδια καὶ μεΐδια καὶ κρεμΐδια καὶ γαῖδουροπόδαρα καὶ ματαιότης ματαιότητων καὶ πάντα ματαιότης!!

Νεωκόρος.

ΘΑ ΓΙΝΗ, ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΗ.

Θὰ γίνῃ, δὲν θὰ γίνῃ. . . κυττάζω τὰ κανόνια, τὰ ἄλογα, τὴν τύση πεζούρα καὶ καθβάλα, Σπάθαις μακρῆαις, κορώναις, ἀμέτρητα γαλόνια, Ἰστὸν Πειραιᾶ καινούρια προχώματα μεγάλα, Καὶ μέσα ἴστην ἀντάρα, ἴστην ταραχὴν ἐκείνη φωνάζω εἰς τὸ ἔθνος:—**Ὁ πόλεμος θὰ γίνῃ.**

Ἰστὺς καρφενέδες βλέπω κάθε Ῥωμὴ πολίτη Γιὰ πόλεμο νὰ ἔχῃ πολὺ ἔρεθισμὸ, Κυττάζω τοὺς Συλλόγους, τὸ γέρο Φρεαρίτη, Τὸν Στούπη, τὸν Καζάζη, τὸν Ἑθρικὸν Δεσμὸ, Τὸν Κοραῖ, τὸν Ῥήγα, τὸ Φλογερὸ Καίτρι, Κι' ὁ πόλεμος, φωνάζω ἰσὸ ἔθνος, **δὲν θὰ γίνῃ.**

Ἄπο τὸν γέρο Γσάρο ὠρράνεψ' ἡ Ῥωσσία, Κι' ἤλθε ὁ γυιὸς του τῶρα. . . "Ὁ! τί χαρὰ κρυφὴ! Αὐτὸς γυναίκα ἔχει, μὴ λένε, τὴ Μαρία, Τοῦ βασιλεῖά μας πρώτη, δευτέρα ἀδελφὴ. Τὴν βλέπω μὲ τὸν Τσάρο τὸ ζήτημα νὰ λύνη, Καὶ σκούζω εἰς τὸ ἔθνος!—**Ὁ πόλεμος θὰ γίνῃ.**

Τὸν Κόστταρη ἀκούω πολέμους νὰ παρλάρη, Τὸν Καλλιγᾶ κυττάζω ἀπὸ φωτιὰ γεμάτα, Γιὰ πόλεμο τὸν Λάππα ν' ἀπλώνῃ τὸ ζωνάρι, Τοὺς βουλευτάς μας ὄλους νὰ τρέχουν ἄνω κάτω, Βλέπω καὶ τῆς κυρίας Ῥοζοῦς μας τὴ γαλήνη, Κι' ὁ πόλεμος, φωνάζω ἰσὸ ἔθνος, **δὲν θὰ γίνῃ.**

Βλέπω τοὺς φίλους Πρέσβεις νὰ μᾶς κουνοῦν τοὺς ὄμους Γιὰ ὅσα τῶρα λένε καὶ γίνονται ἴστην Πόλι, Ἄκούω καὶ τὸν Κῶστα τὸν ῥήτορα ἰστοὺς δρόμους Τὸν πόλεμο νὰ θέλῃ μὲ τὴν καρδιά του ὄλη, Βλέπω καὶ τὸν Παράσχο τὴ Λόρχη νὰ προτεινῇ, Καὶ σκούζω εἰς τὸ ἔθνος.—**Ὁ πόλεμος θὰ γίνῃ.**

Τοῦ Κουμουνδούρου βλέπω τὴ μούρη νὰ πυρώνῃ, Σὰν αἶφουνας τὸν βλέπω νὰ πέφτῃ ἰσὴ βουλή, Ν' ἀφρίξῃ, νὰ ταραξῇ, νὰ τρέμῃ, νὰ φουσκώνῃ, Καὶ ὄλη τὴν Ἑλλάδα ἰσὰ ὄπλα νὰ καλῇ, Καὶ γλυκοτραγουδῶντας καὶ πάλι τὴν εἰρήνην, Σὰν Κουμουνδούρος λέω!—**Θὰ γίνῃ, δὲν θὰ γίνῃ.**

Souris

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ.

Τετάρτη. 4 Μαρτίου. — Δὲν ἐννοῶ ἀπὸ τίνα λίθου πρέπει νὰ εἶνε κατεσκευασμένη ἡ καρδιά ἐκείνη, τὴν ὅποιαν δὲν διαπερᾷ τῆς Πατρίδος ὁ πόνος. Δὲν εἶμαι Μεσσηνέζης οὐδὲ Στούπης, ἀλλ' ὅταν βλέπω τὴν Ἑλλάδα πολεμοῦσαν τὴν Ἑλλάδα κλαίω τὸ μέλλον αὐτῆς.

Θέλουσι νὰ καταργήσωσι τὰς ἀπαλλαγὰς· ἀλλ' ἐρωτήσατέ τους, ποῦ βαδίζετε; Πρὸς τὸν πόλεμον, θ' ἀποκριθῶσι τὰ χεῖλη των. Πρὸς τὸ ἀγνωστον, θ' ἀποκριθῇ ἡ διάνοιά των. Ἐρωτήσατέ τους: Διατί συγκαλεῖτε τὸσον κόσμον ὑπὸ τὰς σημαίας, διατί ἀραιεῖτε τὸν ἄρτον ἀπὸ τὸν πτωχὸν λαὸν, διατί καταστρέφετε τὸ μέλλον τσοσούτων νέων, διατί ἐκθέτετε τὴν ζωὴν τσοσούτων ἀνθρώπων, διατί καταχεροῦτε τοὺς ἐθνικοὺς πόρους, διατί συνταράττετε τὴν κοινωνίαν, διατί διακινδυνεύετε τὸ πᾶν. Διὰ τὴν ἐθνικὴν τιμὴν, θ' ἀποκριθῶσι τὰ χεῖλη των, διὰ τὸ ἀγνωστον, θ' ἀποκριθῇ ἡ διάνοιά των.

Ἀλλοίμονον εἰς τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θέτει τὴν ὑπαρξίν του πρὸ ὄλων τῶν κινδύνων χάριν τοῦ ἀγνώστου.

Ἑλλάς, μὴ ἀναμένῃς ἀγῶνα ἱερὸν, ὁ ἀγὼν τελεῖται. Σὺ πολεμεῖ ἡ Ἑλλάς.

Ὅμιλοῦσι περὶ ἐθνικῆς τιμῆς. Τίς εἶνε ἡ ἐθνικὴ τιμὴ; Καὶ τίς σὰς ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ θέτῃτε ζητήματα ἐθνικῆς τιμῆς, σεῖς, οἵτινες φέρετε ἐπάνω σας τὴν ἱστορίαν τῆς ἐθνικῆς ἀτιμίας;

Βαδίζετε πρὸς τὸ ἀγνωστον, καὶ εἰς τὸ ἀγνωστον αὐτὸ ἐθέσατε τὸ προσωπεῖον τῆς ἐθνικῆς τιμῆς. Αὐτὴ εἶνε ἡ πολιτικὴ σας, παλαιὰ, γνωστὴ, ἀναλλοίωτος, ἡ πολιτικὴ τῆς ἐπιφανείας. Ἀλλ' ἀγνοεῖτε ὅτι ἐν θραυσθῇ ἢ ἐπιφάνειᾳ θὰ καταπέσῃτε, σύροντες τὴν ἐθνικὴν τιμὴν, εἰς τὴν ὑπ' ἐκείνην χαίνουσαν ἀβυσσον;

Ὅμιλοῦσι περὶ ἐθνικῆς τιμῆς. Καὶ πῶς τολμάτε νὰ ἀναρτήσητε τὴν ἐθνικὴν τιμὴν σύμβολον τῆς πολιτικῆς σας, καὶ πῶς τολμάτε νὰ προβάλλητε τὴν τιμὴν τοῦ ἔθνους εἰς τὴν διάκρισιν παντὸς ἐχθροῦ, ἀφοῦ δὲν ἔχετε ζήφορ, ἴνα, προσβαλλομένην, τὴν ἱκανοποιήσητε; Νομιζετε ὅτι εἶνε ἐπιτετραμμένον εἰς τὴν κυβέρνησιν ὅποιοιδήποτε ἔθνος, καὶ πρὸ πάντων ἔθνος μικροῦ ὡς ἡ Ἑλλάς, νὰ γενεῖ ζητήματα τιμῆς καὶ ὑπάρξεως, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται τὴν δύναμιν καὶ νὰ ἔχῃ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἔχει τὰ μέσα πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν καὶ ὅτι θέλει εὖρει τὴν νίκην, εἴτε ὕλικὴν εἴτε ἠθικὴν, ἐν τῷ ἀγῶνι;

Πέμπτη. Πρωτὰ.—Χιὼν! Ἐπάγωσεν ὁ Μάρτιός μας ἢ ἢ ἀμυγδαλὴ φορεῖ τὸ ἔαρ, καὶ τὰ ὄρη τὸν χειμῶνα! Καὶ ἡ φύσις εἶνε τρελλῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα!

Πέμπτη. Νύξ.—Χιὼν! Ἐχασεν ἡ ἀναγεννωμένη φύσις τὸν ἥλιον καὶ ἡ καρδιά μου Ἐκεῖνην. Τὰ πτηνὰ ἐκλείσθησαν εἰς τὰς φωλεὰς των. Χιὼν, διὰ τὸ χρωμά σου εἶνε τῆς ἀγνότητος σύμβολον, ἀφοῦ εἶσαι τσοσον ἀπαῖσια;

Μάριος.

ΔΙΚΗ ΜΑΚΡΑΚΗ

Πρό μεσημβρίας

Διατί, ἐνῷ μετέβαινον εἰς τὸ Δικαστήριον, ἔλεγον ἀπειθόμενοι πρὸς ἑμαυτὸν καὶ αὐτολιμαριζόμενοι δυνατὰ, διατί ἡ τραγικοκομικὴ αὕτη δίκη, ἣτις παρὰ τὴν συνθήειάν μου σήμερον μετ' ἀραιεῖ ἀπὸ τοῦ ἀναφυκτικοῦ μου περιπάτου, διὰ τὴν μὲ βίβη εἰς τὴν βυρανοειδέαν ἀτμοσφαιραν, τὴν ὅποιαν θὰ σχηματίσουν Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἀναπνοῶν διαφόρου βάρους, χρώματος καὶ ποιότητος, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ μαγεῖρου δικηγόρου Φιννοπούλου ὅστις θὰ περιφέρῃ τὴν ὡς ἐκαμείων πηθηκικοῦ γλουτοῦ ἐρυθροστικον φυσιογνωμίαν του ὑπὸ τοῦ βρόχου καὶ τὰ ἀναπνευστικὰ μου ὄργανα; Γίνεται διὰ τὴν μὴν πλανητὴν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα καὶ πιστεύω πρὸς μεγάλην ψυχικὴν του ζημίαν τὴν κακοδοξίαν τοῦ Μακράκη, φρονούντος τοῦ ἀπίστου ὅτι ὁ ἄνθρωπος συντίθεται ἐκ σώματος, ψυχῆς καὶ πνεύματος, ἐνῷ ὁ Μητροπολίτης Παχούμιος, ἀνδρὸς μᾶς ἀπατῶν ἢ μνήμη, ἔχων συναντιλήπτορα καὶ τὴν ἀρθροδοξικὴν κοιλίαν τοῦ ἁγίου Κερκύρας Ὁνοφρίου, φρονεῖ ὅτι μόνον ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος; Ἀλλὰ τὸ ταλαίπωρον αὐτὸ πλήρωμα εἶναι τόσῳ ἐλαφρὸν, ὥστε οὐδέποτε εἰσεχώρησε τοιοῦτου εἶδους διαίρεσις ἐντὸς τοῦ χριστιανικαῖου ἔγκραφλου του. Τὸ πλήρωμα αὐτὸ παραδέχεται ὡς ὁ Μακράκης τριχοτόμησιν, ἀλλ' ἡ τριχοτόμησις αὐτῆ εἶναι ἀπόβροχος ὄλων διόλου ἰδικοῦ του θεολογικοῦ συστήματος. Κατὰ τὸ σύστημα αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος σύγκεται ἐκ γαστροῦ, ὑπογαστρίου καὶ τσέπης. Ὄταν τὰ τρία ταῦτα λειτουργοῦσι κανονικῶτα, σύμφωνα πρὸς τὸ φυσιολογικὸν καὶ πλουτολογικὸν δοῦναι καὶ λαβεῖν, τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἐν στιγμαῖς κατανύξεως λέγει καὶ ἐν: δόξα σοι ὁ θεός, διότι αἱ πληρώσεις καὶ αἱ κενώσεις τῶν τριῶν αὐτῶν συστατικῶν τοῦ ἀτόμου γίνονται ἐν πνεύματι ἐλευθερίας καὶ πλοῦτου. Γίνεται λοιπὸν διὰ τὴν μεταπεισθῶσαν οἱ Μακραιοὶ καὶ ἀποπτύουσιν τὸν τριμερὲς καὶ τρισύνθετον τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὅποιον προσέβη ὁ θεόπνευστος διδάσκαλος τῶν; Ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς δύναται νὰ τοὺς ἀπειλήσῃ ὅτι θὰ τοὺς κατακόψῃ ἀνδρὸν ἀλλαξοδόξῃσιν, αὐτοὶ θὰ μείνουν πιστοὶ εἰς τὸ δόγμα των, τὸ πολὺ πολὺ θὰ εὐπαρακαλέσων ἀντὶ νὰ τοὺς κόψῃ εἰς τέσσαρα ἢ περισσότερα κομμάτια, νὰ τοὺς διαιρέσῃ μόνον εἰς τρία, διὰ τὴν μὴ ταραχθῶσιν αἱ μεταξὺ σώματος, πνεύματος καὶ ψυχῆς ἀριθμητικαὶ σχέσεις. Γίνεται διὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ ἢ ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη; Ἀλλ' ἡ ταλαίπωρος αὕτη θεότης εἶναι πρὸ πολλοῦ ἐξόριστος ἐξ Ἑλλάδος, καταλαβόντων τῶν λειτουργῶν αὐτῆς καὶ τοὺς βωμούς της καὶ τοὺς ναοὺς της καὶ τραγανίζοντων ἐν γαλήνῃ ἰσοβιότητος ὅλα τὰ ἐπὶ ὀνόματι αὐτῆς προσφερόμενα ἀναθήματα. Γίνεται διὰ τὴν ἀποσοβῆσθαι ὁ κίνδυνος ἐμφυλίου ἑθνακευτικοῦ πολέμου; Ἀλλ' ἕκαστος διωγμὸς τοῦ Μακράκη αὐξάνει καθ' ἕκαστος τὸς ὀπαδοὺς του, ἕκαστη δὲ δίκη φανατίζει τοὺς μαθητὰς του.

Ἐάν δὲν γίνεται λοιπὸν διὰ τὸν ἕνα ἢ διὰ τὸν ἄλλον λόγον, τότε γίνεται διὰ τὴν διασκεδασθῆναι ὀλίγον ἢ ἀφρημένη σου ψυχῆ, Καλιβάν, καὶ εὐρη πάλιν ἀφορμὴν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν κολυμβητικὴν της δεινότητά εἰς τὸ ὑγρὸν βασιλεῖον τῶν γελῶτων.

Καὶ ἔπειτα ἀν καλὰ κακὰ πρέπει νὰ πάγω σήμερον εἰς μίαν δίκην, διατί νὰ μὴν δικάζῃται τοῦλάχιστον κἀνείς Ἑλλῆν Ῥουσακῶφ, ἀφ' οὗ ὁ συρμός τῶρα τῶν ἀνατινάξων

δὲν ἔχη μόνον πρωτεύουσάν του τὴν καισαρικὴν Πετροῦπολιν, ἀλλὰ μετεδῶθη, ὡς νὰ ἦτο συρμός δαντελῶν ἢ κορσέδων, καὶ εἰς τὸ δημοκρατικώτατον Λονδίον. Οἱ μηδενισταὶ δὲν εὐρίσκουσι τὸν Τσάραν μόνον ὑπαρξῆν ἀνατινάξτεάν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀγαθώτατον Δήμαρχον τοῦ Λονδίνου ἄσπετος. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἐάν ἀπερασιζὸν ποτε νὰ στρατολογήθω μεταξὺ τῶν μηδενιστῶν καὶ παραδεχθῶ τὰ μηχανήματά των, θὰ ἐβάλλον καμμίαν ἐκρηκτικὴν μηχανὴν κάτωθεν σκληροκαρδιῶν τινῶν δεσποινῶν ἢ καὶ δεσποινίδων, μετ' ἐλπίδα ἐν τῷ ἀνατιναγμῷ τοῦλάχιστον νὰ πέσῃ κληρὸς καὶ δι' ἐμὲ κανὲν εἴχυμον κομμάτι.

Μὲ τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν, ὡς τὴν μορφήν τοῦ Καρακάλλα Κουλουριώτη, σκέψιν ἔφθασα πρὸ τῆς θύρας τοῦ Δικαστηρίου ὅπου εἰς τὸ πολὺ πλῆθος ἦτο ἀπηγορευμένη ἢ εἰσοδος, ἀλλ' εἰς ἐμὲ ὡς μὴ πολὺν ἐπετραπή.

Ἡ ὥρα ἦτο ἐνάτη καὶ ἡ αἴθουσα τοῦ ἀκρατηρίου ἀκόμα κενή. Ὁ Κατηγορούμενος εἶναι εἰς τὴν θέσιν του, παρὰ στοίβαν βιβλίων ταξινομημένων κατὰ μέθοδον φρεακτικὴν. Ἱκανοὶ παπάδες ὅλοι μακραιοκράχοι ἀποτελοῦσι μίαν πέφυγα, τὴν ὅποιαν δύναμεθα νὰ ὀνομάσωμεν χωρὶς νὰ σκανδαλίσωμεν τὴν ἁγίαν των συνείδησιν Κορακοβοῦνι. Πλαγίως αὐτῶν παρατάσσονται οἱ κληρικὸι ὀπαδοὶ τοῦ Μακράκη. Καίτοι ἐμοιόμορφοι τὸ σχῆμα, πόσον αἱ ψυχῆ των βροσφορῶν αὐτῶν διαφέρουν! Οἱ πρῶτοι φαίνονται ἀνομοιοῦντες ἐνῷ οἱ δεῦτεροι δεικνύουν ὅτι ἔχουν τὴν διάθεσιν νὰ βλέπουν τὸν Μακράκη δικάζόμενον καὶ νὰ τὸν ἰκοῦν ἀπολογούμενον ἐφόσον φυσιολογικαὶ τινες ἀνάγκαι τοὺς ἐπιτρέπουσι νὰ μένουν καρφωμένοι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε σημείου, ὡς ἄλλαι ἀνάγκαι διατηροῦν καρφωμένον τὸν ὑψηλὸν πῖλον τοῦ ὑψηλοῦ κ. Καζάζη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ αὐτοῦ, διότι similia similibus καὶ τὸ κενὸν τοῦ πῖλου συμπαθεῖ πρὸς τὸ κενὸν τῆς κεφαλῆς, ἢ ὡς οἱ γλουτοὶ τοῦ διπλωμάτου Σούτσου προσηλθύνται ἐπὶ προνομιοῦχων τινῶν θέσεων τῶν καναπέδων τοῦ Γιαννοπούλου.

Ἐν τῷ δωματίῳ τῶν διασκέψεων περιπατεῖ ὁ πρόεδρος κ. Δεδεσ, συμπεριπατεῖ δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ εἰς αἴχμην ἀποληγοῦσα γενειάς του ἐτοιμὴ ν' ἀπαγγωνίσῃ τὴν αἴρεσιν τοῦ κ. Μακράκη καὶ παρὰ τρίχα καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Περὶ ὥραν μὲν δέκατην ἡγουμένου τοῦ Μπένση ὅστις εἰσβάλλει ὡς λύκος ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων, καταλαμβάνει τὴν θέσιν του. Μὲ ἐφελκίζει ἡ φυσιογνωμίαν τοῦ κ. Βώρου. Εὐρίσκω αὐτὴν καὶ τὸ ὄνομα ὅπερ φέρε ἀντάξια. Ὁ κ. Φασιλάκης ἔχει τὸ σχῆμα καὶ ὅλας τὰς μαλακτικὰς ιδιότητας τοῦ ὁμωνύμου του ὀπρίου. Ὁ κ. Ράγκος ἔχει κεφαλὴν ἀρχαίαν καὶ ὁ κ. Λόντος τὴν γλυκευτέραν μεταξὺ ὄλων τῶν δικαστῶν μορφήν, ἐξαίρεσις ἴσως τοῦ κ. Ἀμπελά καὶ τοῦ κ. Πεταλά. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κ. προέδρου λάμπουν ὡς ὀφθαλμοὶ γαλήνης ἐν ὥρᾳ νυκτός.

Ἀναγινώσκονται τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως.

Καὶ λαμβάνει τὸν λόγον ὁ Μακράκης, ἵνα προσβάλῃ ἐκ νέου τὸ Κατηγορητήριον ὡς ἀκυρον. Μεταξὺ τοῦ χαρτίου αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἐκρηκτικὸς πόλεμος ἀδιάλλακτος ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ φάγῃ τὸ χαρτίον, ἀλλ' ὁ Βισαγγελεὺς φοβούμενος μήπως ταραξῆ τὸν στόμαχόν του

ποιαύτη τροφή, δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Ἀρχεται ὁμιλῶν ὡς νὰ ἦτο ἐπ' ἄμβωνος. Δὲν ῥητορεύει μόνον αὐτὸς ῥητορεύει καὶ ὄλον τὸ σῶμά του ὅπερ κινεῖται ῥητορικώτατα δεξιᾶ, ἀριστερᾶ, ἐμπροσθεν, ὀπισθεν. Ἡ μέση του ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν εὐγλωττίαν της, λιγύζεται βραδυνώτατα εἰς ἰδιαζούσας πινὰς ἐκφράσεως· μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ ποδός, ἅπαντα τὰ μέλη του Μακράκη διαλέγονται. Ἀλλως δὲν ἐξηγεῖται ὁ διαλεκτικὸς αὐτὸς ποταμός, τοῦ ὁποίου τὰς πηγὰς μάτην ζητεῖ νὰ ἀνεύρῃ διὰ τὴν ἀποξήρανθαι ὁ Αἰθιοπίστον Μπένση. Ὁμιλεῖ μετὰ θέρμης περὶ τοῦ νέου καὶ τοῦ ὑπάρχοντος. Ἡ χεὶρ του ἀπομάσσει τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου, διερχομένη καὶ διὰ τῆς βίνος του, ὡς ὑπηρέτης ὅστις στελλόμενος εἰς θέλημα τι περᾶ καὶ ἀπὸ τὴν σκληρῆ του. Ὁ πρόεδρος φαίνεται διαθέσεων ὑπομονητικῶν. Ἀλλ' ἀπέναντι τοῦ Μακραιοῦ λόγου καὶ ἡ σκληροτέρα ὑπομονὴ τήκεται, ὡς ἡ πλατίνη ἐντὸς δὲν ξεύρω πόσον ἀτμοσφαιρῶν πίεσεως. Ἀφ' ἑκάστης λέξεως ἀντλεῖ μίαν ἀγόρευσιν καὶ διὰ μίαν φράσιν του φέρε δεκάδα παραδειγμάτων. Θέλει ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ περὶ τρισυνθέτου δόξα του εἶναι παλαιά, δὲν εἶναι νέα καὶ ὁμιλεῖ περὶ τοῦ ὀπισθοῦ, λέγων ὅτι τὰ δόγματα καὶ τὰ τόξα τὰ διεδέχθησαν τώρα αἱ καρμπίναι καὶ τὰ ὀπισθογεμῆ.

Ὁ Πρόεδρος πλέον δὲν βαστά — Τί τὰ θέλεις αὐτὰ βρε ἀδελφέ.

Ὁ Βισαγγελεὺς. — Ὅχι δὰ ἄς ἀκούσωμεν ὀλίγα καὶ περὶ ὀπισθογεμῶν.

Ὁ κ. Ράγκος. — Ἐνα παραδειγμα φθάνει.

Ὁ Μακράκης. — Ἐγὼ δὲν εἶμαι ῥήτωρ, εἶμαι διαλεκτικός. Λοιπὸν, λέγομεν δηλαδή ὅτι ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος . . .

Ὁ Πρόεδρος. — Περὶ ἁγίου Στεφάνου τώρα θὰ ὁμιλήσῃτε; Καὶ κρρρ γίνεται σύρραξις δέξαιμων, ὡ τοῦ θαύματος.

Πρόεδρος, τέσσαρες δικασταὶ καὶ ὁ κύριος Βισαγγελεὺς ὁμοιάζουν ἱποκόμους ὅστινες ἵππον ἀποδυσπετοῦντα νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἑδρὸν τινα ζητοῦν νὰ τὴν εἰσαγάγουν εἰς αὐτήν.

Μὲ τὰ πολλὰ ὁ Κατηγορούμενος ἀφίνει τὸν Ἅγιον Στέφανον καὶ τὰ ὀπισθογεμῆ καὶ ἀπαριθμεῖ τὰς ἐλλείψεις τοῦ Κατηγορητηρίου, ἀλλὰ πάλιν χάνεται εἰς τὴν θεολογικὴν μεταφυσικὴν, μὴ θέλων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ διατυπώσῃ σαφῶς τὰς ἰδέας του.

Βώρος. — Εἰς τὸ δικαστήριον δὲν γίνεται διδασκαλία.

Μακράκης. — Ἐγὼ τὴν ἱκαντίαν ἐγὼ ἰδεάν. Ἀπὸ διακοπῆς εἰς διακοπὴν δὲν μετ' ἀφίνετε νὰ τελειώσω.

Βώρος. — Ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι μορεῖς μέχρι τῆς αὔριου νὰ ἐξάκολούθησῃς ὁμιλῶν περὶ ἐνοστάσεων.

Μακράκης. — Αὐτὸ εἶναι ἡ σαφήνεια.

Πρόεδρος. — Μπορεῖς νὰ τὰ πῆς μετ' ἑτρεῖς λέξεις.

Μακράκης. — Μὲ τρεῖς λέξεις δὲν ἀντιλαμβάνεσθε.

Πρόεδρος. — Πέτε λοιπὸν δέκα.

Ὁ Βισαγγελεὺς. — Ἀφῆτε τὸν ἄνθρωπον, θέλει νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν εἰς τὸ κοινόν.

Μακράκης. — Ἐγὼ δὲν τὸ θέλω, ὁ Θεὸς τὸ θέλει νὰ φωτιζῶνται οἱ ἄνθρωποι· ποῖος τὰ ἔκανε δηλαδή ὅλα αὐτὰ; (Καγχασμοί).

Βισαγγελεὺς. — Καὶ δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι διεγείρεις τοὺς καγχασμοὺς;

Μακράκης. — Ἐγὼ καθὼς βλέπετε δηλαδή ὁμιλῶ μετ' εὐσυνειδησίας. (Νέοι καγχασμοί).

Ἐπὶ τέλος τὸ Δικαστήριον θριαμβεύει κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, τὸν ὅποιον ἴδαν δεθῶς παρωμοιάσαμεν πρὸς δι-

πανασχετοῦντα ἵππον, διότι ἐπὶ τέλος τὸν ἵππον αὐτὸν ἐπέβαλον εἰς γκιουσιέκια, ἀναγκάσαντες νὰ λέγῃ ἐν ἐπιχείρημα δι' ὀλιγίστων λέξεων, μὴ ἐπιτρέποντες αὐτῷ ὕδαμιαν ἀνάπτυξιν, οὐδὲν παράδειγμα, καμμίαν θεωρίαν καὶ ἐπιφωνοῦντες ὅλοι ὁμοῦ: ἄλλο. Καὶ ἀφοῦ λέγῃ ὀλίγα λέξεις, πάλιν: ἄλλο. Τόσον, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Μακράκη ἦσαν τρελλοὶ, ἐπιβιβάζομενοι εἰς ἀτμόπλοιο διὰ νὰ μεταβῶν εἰς τὴν Εὐαγγελίστραν, οἱ δὲ δικασταὶ οἱ κρᾶκται τοῦ ἀτμοπλοίου, οἱ φωνάζοντες: ἄλλος γιὰ τὴν Τῆνο!

Ἐν παρενθέσει προτείνω μίαν λύσιν τοῦ Μακραιοῦ ζητήματος, διότι ζήτημα εἶναι καὶ αὐτὸ ὡς τὸ ἑλληνικόν. Οἱ Ἴρλανδοὶ ἔχουν ἀνάγκην Βουλευτῶν ὅστινες νὰ παροῦν νὰ ὁμιλοῦν δύο καὶ τρεῖς νύκτας πολλὰς διὰ νὰ παραλύουν τὰς συνεδριάσεις τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου. Νὰ στείλωμεν λοιπὸν τὸν Μακράκη εἰς τοὺς Ἴρλανδοὺς καὶ ἄς μᾶς στείλουν αὐτοὶ ὅσας πατάταις ἀξίξει, διὰ νὰ φρονίσωμεν καὶ διὰ τοὺς κινδύνους ἀποκλεισμοῦ τινος τοῦ Χόμπαρτ.

Τὸ δικαστήριον συνερχόμενον εἰς διάσκεψιν ἀπορίπτει ὅλας τὰς ἐνοστάσεις τῆς ὑπερασπίσεως. Ὁ Γραμματεὺς κ. Βιλαέτης ἀναγινώσκει τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως, γλυκαίνων κάποτε τὴν φωνήν του μετ' ἀμάχια σαλατιστότου, τὰ ὅποια ἐφρόντισε νὰ προμηθευθῇ ἀντὶ καραμελῶν.

Ἀρχεται ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων τῆς Κατηγορίας.

Προσκαλεῖται ὁ ἀρχιμάρτυς Δαμαλάς. Διακρίνω ἐπὶ τῆς στάσεώς του συγκίνησιν μαθητοῦ ἐρχομένου νὰ ἐξετασθῇ. Κατέχειται ὑπὸ ἀπεριόριστου σεβασμοῦ πρὸ τοῦ Δικαστηρίου. Ὄταν τὸν ἐβλεπον δεῖλδν, κατεχόμενον ὑπὸ νευρικῆς παραχθῆς, μὴ δυνάμενος νὰ ἀρθρώσῃ τὰς ἰδέας του, νεύοντα κάτω, ποιοῦντα μορφασιούς τινὰς προκαλοῦντας τὴν ἐπιείκειαν ἢ τὴν εὐπλαγχνίαν, αὐτὸς, ἐσκεπτόμην, εἶναι ὁ θρασὺς θεολόγος, ὁ ὑβριστὴς πάσης μῆ Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ὁ διώκτης τῶν ἐλευθέρων φρονημάτων, ὁ χθὲς καὶ πρῶτον ἀνάξιος τοῦ Πανεπιστημίου Πρύτανις; Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἱ μὴ ἔχοντες τίποτε εἰς τὸν νοῦν, τίποτε εἰς τὴν καρδίαν, ἀναπτύσσουσιν ὅλην τὴν ἀναιδέειαν ὅταν κατακλέπτουσι ξένους συγγραφεῖς καὶ στρώνουσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου ξένας ἰδέας καὶ ξένην σοφίαν· ἀλλ' ὅταν προσκαλώνται νὰ εἰπωσιν αὐτοσχεδῶς τί φρονοῦσι περὶ ἀπλοστάτων πραγμάτων, ἀποκαλύπτουσιν ὅλην τὴν σκατὴν αὐτῶν φύσιν καὶ πράγματι ἀποδεικνύουσιν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θρησκευτικῶς φρονοῦσιν ὅτι σύγκεινται ἐκ σώματος φθοροῦ καὶ ψυχῆς κτηνώδους ἢ καὶ ἀθανάτου, ἀλλ' ὅτι τὸ πνεῦμα δι' αὐτοὺς εἶναι οὐσία ἀνύπαρκτος.

Διὰ τοῦτο καμμία συνέχεια εἰς τὰς ἰδέας του, ἀπέναντι τῶν ὀπίων φαίνεται ἀσπαζόμενος τερατώδη πολυγαμίαν ὁ κ. Δαμαλάς. Μόλις συλλαμβάνει τὴν μίαν καὶ ὡς ὁ Χασσάν τοῦ Μυσσὲ εἰς τὴν Ναμουᾶ τὴν ἀφίνει μετ' ὀλίγας στιγμᾶς καὶ πετᾷ εἰς ἄλλην καὶ εἶτα εἰς ἄλλην ὡς πεταλούδα τῶν ἀγρῶν ὁ κ. Δαμαλάς!

Ἐχει ὅμως καὶ τὰς καλὰς του στιγμᾶς ὁ κ. Μακράκης, λέγει, θέλει νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους ὅτε καταβαίνων τις εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐρωτῶν τὸν λαχανοπώ-

λιν: Πόσο τὰ κουνουπιδιά; ἔλαβαν ἀπάντησιν: Ὁ πατήρ μείζων μου ἐστί. Καί ὅταν συγκεντρῶν ὄλον τὸ κατὰ Μακράκη πικρὸν κατηγορητικὸν συμπεραίνῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἔχει εἰς τὸν νοῦν του νὰ συστήσῃ θεοκρατικὴν πολιτείαν.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ζεστόν μέρος τοῦ ζητήματος καὶ αὐτὸ, ἐνόσω εἶναι ζεστόν, πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ.

Ἐρωτώμενος δὲ ἂν ἔχη καὶ ἄλλους σκοποὺς ὁ Μακράκης ἀπαντᾷ: ὅτι καὶ γιὰ δόξα ψυχῆ καὶ γιὰ χρήματα καὶ γιὰ μέσα κοσμικὰ καὶ γιὰ ὅλα.

Ὅμιλεῖ περὶ τῶν ὄπαδῶν τοῦ Μακράκη ὡς ἀνθρώπων ἀπλοικῶν καὶ ὁ Μακράκης τὸν ἀντιρροεῖ ὅτι καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἦσαν ψαράδες. Ναι, ἀπαντᾷ ὁ κ. Δαμαλάς, ἀλλὰ οἱ ψαράδες ἐκεῖνοι εἶχαν τὸ ἅγιον πνεῦμα καὶ ὄχι τὸν διάβολο. Οἱ ψαράδες εἶχαν τὸν Θεὸ πίσου τους.

Μετὰ μεσημβριάν.

Μετὰ ἀσημὸν τινα μάρτυν καλεῖται ὁ κ. **Κουζιᾶς**, ὁ ἐκ Βαρῶν φιλόσοφος. Ἐάν αὐτός, δὲν εἶναι σκεπτικὸς, ὅλα τὰ μέλη του βεβαίως θὰ εἶναι, διότι ὅλα τρέμουν. Καί αἱ χεῖρές του καὶ τὰ χεῖλη του καὶ οἱ πόδες του, ἡ σιαγὼν καὶ ὁ πῖλός του. Ἡ μαρτυρία του τοῦτο εἶχε τὸ σπουδαῖον ὅτι ἀνεκλήρυξε τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Μακράκη ὡς πανθεϊστικόν.

Ὁ **Ζήκος Ρώσης** τεταραγμένος, εἰς μετρίαν νευρικὴν συγκίνησιν, διόλου κύριος τῶν ποδῶν του, μετὰ δυσκολίας τῆς γλώσσης του, παντάπασι τῶν νοημάτων του. Φανταζόμεθα τί γιγνώσκει θὰ ἔκαμε εἰς τὸ συνέδριον τῶν παλαιοκαθολικῶν, ὅπου ἔπρεπε νὰ ἐκφράζηται γερμανιστί, αὐτός ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαχειριζομένη τὴν γλῶσσαν τοῦ δεξιερῶς.

Εὐτυχῶς δὲν εἶχε διαθέσεις ἀγορητοῦ· ἀπάντηα μόνον μετὰ νευρικῆς παραχρῆς εἰς τὰς προτεινομένας αὐτῷ ἐρωτήσεις, περὶ οὐδενὸς ὧν βεβαίως, ἀλλὰ τὰ πάντα ἐκ φήμης ὁ ἄνθρωπος γνωρίζων καὶ τὰ ἐκ φήμης αὐτὸ ἄχρι κόρου, μέχρι ἰλαρότητος τῶν ἀκροατῶν, ἐπαναλαμβάνων.

Ὁ **Καλογεράς**, γεννημένος ἱερεὺς, σεμνὸς τὸ σχῆμα, τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἐκφρασίαν. Φανερώς ἐπιτήδειος. Φωνὴ ἡρεμῆ, ἀταραξία ψυχικὴ, ἀλλὰ λόγια στρογγυλὰ, καυστικώτατα κατὰ τοῦ Μακράκη. Αὐτὸς δὲν ὁμιλεῖ ἐκ φήμης, ἀλλ' ἐκ ἀντιλήψεως ὑποκειμενικῆς. Εἶναι ἡ ἐκφρασίς του. Τὸ συμπέρασμά του εἶναι ὅτι ὁ Μακράκης γελοῖ τοὺς ὄπαδούς του καὶ οἱ ὄπαδοὶ του γελοῦν αὐτόν. Καὶ αὐτός, ὡς καὶ ὁ Δαμαλάς, ὁμιλοῦσι μετ' ἀγανακτήσεως περὶ τῆς καταγγελλομένης ἢν εἶχε κάμει ὁ Μακράκης κατὰ τοῦ ἱερωμένου ἀδελφοῦ του, ὡς συνοικοῦντος γυναικί. Ἡ καταγγελία ἀπεδείχθη ἀβάσιμος καὶ πῶς ἄλλως, ἀφοῦ οἱ δικάζοντες ἦσαν οἱ ἅγιοι συνοδικοὶ οἵτινες δὲν νομίζουσι τὴν γυναῖκα θέρϊον ὡστε νὰ μὴ συνοικῶσι.

Διομήδης Κυριακός. — Ἐμφανίζεται ὀρμητικὸς, δίδει τὸ καπέλλο του εἰς τὸν τυχόντα, βάζει τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσου του, εἶναι κατακόκκινος, ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου του μία γραμμὴ τριγῶν καλλιτεχνικωτάτη διαγράφει τὰ ὄρια λίμνης φαλακρώδους. Θέτει τὸν ἕνα πόδα ἐμπρός εἰς στάσιν ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον διδάσκει ὁ χοροδιδάσκαλος Βαλάσης. Ἀποσύρει αὐτόν καὶ θέτει τὸν ἄλλον εἰς παρομοίαν στάσιν. Ἄν ὑπῆρχε τόπος, ἦτο ἄδύνατον νὰ μὴ κάμῃ ἕνα γύρον βάλς. Εἶναι ἐτοιμασμένος. Ἐννοεῖ νὰ ῥητορεύσῃ κεραινοβολῶν τὸν Μακράκη. Τί εὐκολα κατάγουν θριαμβ-

λους οἱ σοφοὶ καθηγηταὶ κατὰ τοῦ διαλεκτικοῦ Θερῖου, τὸ ὁποῖον ἔχουν δεμένον χροπόδαρρα Βίσαγγελεὺς καὶ δικαστήριον. Ὅμιλεῖ περὶ πάντων μετὰ βεβαιότητος, ἐνῶ κατὰ βάθος δὲν γνωρίζει τίποτε. Δὲν ἔχει κἄν τὴν μετριοφροσύνην τοῦ Ζήκου ὥστε νὰ λέγῃ τὸ ἐκ φήμης. Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄνθρωπος τῶν φράσεων, ἀληθῆς τυμπανιστής. Λαμβάνει δὲ ἀφορμὴν νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ φιλοκαίσαρικά του αἰσθήματα καὶ ν' ἀποσπᾷ χειροκροτήματα ὀλίγων ἡλιθίων. Θέλει τὸν Μακράκη ἀθδενιστὴν, διότι λέγει ἐρχόμενος εἰς τὸ δικαστήριον ἤκουσε τοὺς ἐφημεριδοπώλας νὰ φωνάζουν: Ἡ δίκη τοῦ Μακράκη καὶ αἱ ὑπόνοιαι τῶν μηδενιστῶν τῆς Ῥωσσίας. Ὁ ἄνθρωπος κάμνει τὸν εὐφυῆ καὶ ἐξάγει συμπεράσματα. Ἔως ὅτου ὁ πρόεδρος τὸν διακόπτει καὶ ἀπαλαττόμεθα τῆς φορτικωτάτης παρουσίας του.

Περὶ τοῦ πυγμαίου **Παυλίδου** ἄς μὴ ποῦμε τίποτα. Εἰς νεοφώτιστος **Λαπίδης** πρῶην Τοῦρκος, κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὅτι θὰ ἐπιχύσῃ φῶς ἐπὶ τῶν Μακρακικῶν ἔργων. Ἀρχεται λέγων ὅτι ὁ Μακράκης εἶναι ἡ καταστροφή τῆς οἰκογενείας του, διότι ἔκαμε τὴν γυναῖκά του ἐξομολογητρά καὶ τοῦ ἔπεινε ὄλου τοὺς παράδες διὰ νὰ τοὺς δίδῃ εἰς τὸν Μακράκη. Ἀλλ' ὅτι ἀπεκάλυψεν ὅτι συνέλαβε τὴν γυναῖκά του ἐπὶ μοιχείᾳ ἐνὸς μακρακιστοῦ, τότε καταλάβαμεν ὅτι ὁ χυδαῖος αὐτὸς ὁμιλεῖ μετ' ἀγανακτήσεως ἀποκερατωθέντος.

Ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας ἐτελείωσε μετὰ ἕνα **Καψῆν** καρεπώλην ὅστις ἤξευρε τὴν θεολογίαν, ὡστε ἠδύνατο ν' ἀνταλλάξῃ κἀλλιστα τὸ ἐπάγγελμά του μετὰ τὴν ἐπιστήμην τοῦ κ. Παυλίδου, γινόμενου αὐτοῦ καφεδρῆ καὶ μ' ἕνα παπᾶ **Μαρτίνου** βελθύρωνον, ὅστις εἶπε καὶ αὐτὸς τὰ δικά του. Ἀμφότεροι παπᾶς καὶ καρεπώλης ἦσαν Μακρακιστὰ ἀποστάται.

Ἡ **δέκη** δικόπν, διὰ τὴν πρῶην τῆς **Τρίτης**.

Καλεσθάν.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἑψικάκη

Εἰς τοῦ Ἰπποκράτους καὶ Γαληνοῦ συνάδελφος ὀνόματι Μπίστης καὶ, πρὸς τελειότερον χαρακτηρισμόν, γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῆ τοῦ κ. Στούπη, ἀφ' οὗ ὑπερέττει σπουδαίως τὸν ἑλληνισμόν ὡς ἱατρός τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ ἀπεκατέστη μετὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον ἐν Ἀθήναις. Μαύρη ἡμέρα, θλιθερὰ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις αὐτῆ! καὶ ἰδοὺ διατί.

Ὁ ἱατρός ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ζήσῃ· δὲν ἀρέσκειται εἰς τὸ πείραμα τοῦ Γάννερ· ἀλλὰ πῶς νὰ ζήσῃ; Ἰδοὺ πρόβλημα δυσλυτότερον τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου· ἐπιδημιαὶ δὲν ὑπάρχουσιν, ἀν καὶ ἡ κυβέρνηση τοῦ κ. Κοιμουνδούρου ἔπραξε τὸ κατὰ δύναμιν ὅπως ὑπάρξουσιν. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπῆρχον ἐπιδημιαὶ, τί πρὸς αὐτόν; ἡ κοινωνία σχεδὸν ἀγνοεῖ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἱατροῦ· καὶ αὐτοὶ οἱ γέροντες δὲν τολμῶσι νὰ φαντασθῶσιν ὅτι ὑπολαμβάνει ἱατρός ὑπὸ τὸν ὑψηλὸν πῖλον, ὅν συχνάκις βλέπουσι διερχόμενον καὶ παρερχόμενον.

Πρέπει λοιπὸν νὰ προσελκυθῇ ἡ προσοχὴ τοῦλάχιστον τῶν γειτόνων· ἀλλὰ πῶς; Συμβούλια ἐπὶ συμβουλίας οἰκογενειακᾶ· ὁ γυναικάδελφος προτείνει σχέδια πολλὰ καὶ εὐφράνταστα· ἀλλ' ὁ γαμβρὸς γνωρίζων τὴν ἀθλιότητα τοῦ πεζοῦ βίου, ἀπορρίπτει πάντα ἀλληλοδιαδόχως. Τέλος μίαν

πρῶην ροδοδάκτυλον οἱ γείτονες καὶ αἱ γειτόνισσαι παρατηροῦσιν ὅτι ἐν τοῖς οἴκοις των σταδιοδρομοῦσιν ἀσυνήθει τὴν ποσότητα ποντικοί. Τί συμβαίνει; πῶθεν ἔρχονται; ποῦ εἶναι οἱ γάτοι; ψί, ψί, ἀπ' ἐδῶ, ψί, ψί, ἀπ' ἐκεῖ, ἀλλὰ γάτοι οὐδαμοῦ!

Ὁ ἱατρός ἀπὸ πῆς ἐσπέρας τῆς προτεραίας γοητεύσας πάντας τοὺς γάτους τῆς συνοικίας, παρέθηκεν αὐτοῖς δεῖπνον Θυέστειον. Καὶ ὅταν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, δέκα δυστυχεῖς γάτες ἐκειντο νεκροὶ ἐντὸς τῆς αὐλῆς τῆς οἰκίας του, θύματα ἰσχυροῦ δηλητηρίου.

Ὁ κακούργος! δὲν ἐφείσθη μήτε φύλου μήτε ἡλικίας! Σεβάσμαι καὶ πολύτοκοι γαλαί εὐρέθησαν παρατεταγμέναι ἐκτάδην μετὰ νεανίσκων μόλις μυστακοφόρων καὶ ἀπαλατάτων ἰούλων. Σπαρακτικὸν θέαμα! Ἐν μέσῳ δὲ τῶν θυμάτων του ὁ ἱατρός, ὡς Αἴας ματτιγοφόρος καὶ μαινόμενος καὶ μιαιφόνος, ἐγέλα σαρδόνιον ἐκ θηριώδους εὐφροσύνης.

Ὅχι! ἡ ἄλωσις τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν Δαναῶν δὲν ὑπῆρξε φοβερώτερον καὶ ὁ φόνος τῶν μνηστήρων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς οὐκ ἐπικρότερον θέαμα, ὅσον τὸ θέαμα ἐκεῖνο τῶν πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἀνατεινόντων τοὺς πόδας γάτων, ὡσεὶ ἐζήτουν τὴν ἐκδίκησιν τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐνόχου!

Εἰς πρὸ πάντων ἐκ τῶν δέκα, εἰς τρυφερωτάτης ἡλικίας, εἰς χαριεστάτης μορφῆς καὶ χιονολευκοῦ περιβολῆς, εἰς καὶ μοναδικὸς καὶ καλικέλλαδος καὶ πολυκλαυσος γάτος, μόλις ἀπολαύσας τὰς ἡδονὰς ἐνὸς καὶ μόνου Ἰανουαρίου, εἶναι ἀξιος τῆς γενικῆς τῶν Ἑλλήνων συμπαθείας. Ἐκαλεῖται **Ψιφικάκη** καὶ ἀνήκει εἰς τὸν δημοφιλέστατον φίλον μας κ. Γιάννην Ἀποστόλην.

Ἡ φήμη τοῦ κακουργήματος αὐτομάτως γεννηθεῖσα, ὡς ἐπὶ πάντων τῶν μεγάλων γεγονότων, ἐφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Γιάννη Ἀποστόλη, ἐν τῇ Ζαχαροπλαστεῖῳ Παπαζήσῃ συζητούντος. Αὐθρῶει σπεύδει πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐρωτᾷ δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, κτυπᾷ εἰς τὴν θύραν τοῦ ἱατροῦ, ὁρμᾷ, εἰσέρχεται θορυβοποιῶν ὡς ποταμὸς, καὶ βλέπει... τὸν **Ψιφικάκη** του ἄπνου!

Ὅσοι ἠγαπήσατε ἐκ καρδίας, μόνου δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὸν πόνον τοῦ ἡμετέρου φίλου πρὸ τοῦ πτώματος τοῦ ἠγαπημένου ὄντος. Ὁ δυστυχὴς! ἐπὶ πολὺ ἔμεινε ὡς κεραινοπληκτικός· ἔπειτα ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ἐκάθισε καὶ ἔκλαυσε:

Εὐπνα γλυκὲ μου ἄγγελε
Καὶ κίνα τὴν σὺρά σου·
Τὴν τὸση λεβεντιά σου

Ὁ Χάρος θὰ χαρῆ; ..

Ἐπειτα τὴν περίοδον τῶν θρήνων διεδέξαντο φρικώδεις ἀποστροφὰι καὶ ἀραι καὶ ὕβρεις κατὰ τοῦ κακούργου ἱατροῦ· ὕβρεις, ἀληθῶς τὰ μάλιστα δεδικαιολογημέναι καὶ ἀντηχοῦσαι διατόρως ἔκτοτε ἐν περιπάτοις καὶ καφενεύσις.

Ἐξερχόμενος τότε ἐκ τῆς ἐπαράτου καὶ αἱματηρᾶς οἰκίας τοῦ ἱατροῦ μετὰ τοῦ νεκροῦ τοῦ **Ψιφικάκη** ὁ Γιάννης Ἀποστόλης ἔκαμε τὸν ἐξῆς συλλογισμόν: ἀὸ κεραμᾶι! ἂν δὲν ἐφοβῆθη μήπως τὸν καταγγεῖλω δὲν ἐφοβῆθη τοῦλάχιστον μήπως τοῦ δώσω μὲν γρονθιά;

Ἀλλ' ἡ γρονθιά καθυστερεῖται εἰσέτι, διότι παρεμβᾶς ὁ κ. Στούπης ὑπεσχέθη νὰ ἐκφωνήσῃ λαμπρὸν ἐπιτάφιον λόγον.

Ἡ κηδεῖα τελεσθήσεται ἅμα τελεῶσῃ ἡ σύνταξις τοῦ λόγου.

Χεσμές ὁ Ἰρδριός.

Μία φιλολογικὴ ἑφesperis καὶ μία θεατρικὴ ἀπόλαυσις.

Τεργέστη.

Ἔχουμεν τεσσαρακοστὴν—δρῶτερον Σαρακοστὴν, διότι ἄλλως πῶς θὰ ὀνομάσωμεν τὸ δεκαπενταύγουστον καὶ τοῦ Ἁγίου Φιλίππου τὸ τριακονταπενθήμερον, καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τὸ 21, (οἱ ἀπόστολοι αὐτοὶ θὰ ἦσαν ἢ Ἑλληνες ἢ χαρτοπαῖκται...) καὶ τόσας ἄλλας Σαρακοστὰς, αἱ ὁποῖαι ἐν τούτοις δὲν εἶναι τεσσαρακοσταὶ;—Ἔχουμεν λοιπὸν Σαρακτικὴν ἡμετέραν, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον κατὰ τοὺς ἱερεῖς *προσευχὴ καὶ νηστεία*, κατὰ τὸν λοιπὸν κόσμον *ἐργασία καὶ μελέτη*...

Μετὰ τὰς ἀποκρῶ ἡ Σαρακοστὴ ἐμοιάζει τρελλὴν παρθένον περιβληθεῖσαν μοναχικὸν σχῆμα, ἐμοιάζει ἀκόμη δευτέραν ἡμέραν μετὰ τὸν γάμον, ἐμοιάζει τὴν Πομπηϊάν καεῖσαν ὑπὸ τοῦ Βεζυβίου, καὶ ἐμοιάζει.....εὐρε σὺ τί ἀκόμη ἐμοιάζει!

Ἐπάρχει καὶ ἐν Τεργέστῃ φιλολογικὸς σύλλογος, ἐν Τεργέστῃ, ὅπου ὁ ἐμπορικὸς κόσμος δὲν ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ φιλολογῇ ὅσον ὁ τῶν Ἀθηναίων, ὅστις φθάνει μέχρι μωρολογίας, ἀφοῦ καὶ τὰ μωρὰ ἐν Ἀθήναις συνέστησαν φιλολογικὸς συλλόγους, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ ἀφ' ἑτέρου νὰ στερηθῇ βλοσυρῶς καὶ τῶν ἀπολαύσεων ἐκεῖνων, ἐν αἷς τὸ πνεῦμα ἔστησε τὸν θρόνον αὐτοῦ.—Ἐτόλμησε μάλιστα νὰ δώσῃ εἰς τὸν σύλλογόν της ἡ Τεργέστη τὸ ὄνομα τῆς Ἀθηναῖς, οἶονεὶ δανειζομένη ὀλίγην σοφίαν ἐκ τῶν ἀποθηκῶν τοῦ σοφοῦ τῆς Κεχροπίας κόσμου!..

Ὁ διακεκριμένος μεταξὺ τῶν ἐν Τεργέστῃ ὁμογενῶν διὰ τὴν ἐμολογουμένην αὐτοῦ παιδείαν καὶ τὴν ἰσχυρὰν κρίσιν, γνωστός ἄλλως τε καὶ εἰς τὸν λοιπὸν ἑλληνικὸν κόσμον, κ. **Σκαλτσούνης**, ἔχει τὸν λόγον. Ὁπαδὸς τῶν πνευματιστῶν, προτίθεται νὰ πολεμήσῃ τὴν σχολὴν τῶν ὀλιτωῶν. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἀνήκω εἰς καμμίαν σχολὴν, φρονῶ ὅμως, ὅτι, ἐπειδὴ ὄλαι αὐτὰ αἱ σχολαὶ πειρῶνται νὰ εὐρωσι κλωστήν τινα συνδέουσιν τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἢ ν' ἀποδείξωσιν ὅτι οὐδεὶς ὑπάρχει τοιοῦτος σύνδεσμος, καλλίτερον θὰ ἦτο ν' ἀρήσῃωσι καὶ τὸν θεὸν εἰς τὴν ἡσυχίαν του καὶ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν δυστυχίαν του!.. Ἐν τούτοις ὁ κύριος Σκαλτσούνης, εἰς ἐπήκουον ἐκλεκτοῦ καὶ πολυπληθοῦς ἀκρατηρίου, καὶ εἰς γλῶσσαν Ἱταλικὴν ἀνέπτυξεν ἐπιτυχῶς τὸ θέμα του, εὐχαριστήσας καὶ χειροκροτηθεὶς ὑπὸ τε τῶν ξένων παρ' οἷς ἀπολαύει μεγίστην ὑπόληψιν, καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες σεμνύονται εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ λογίου ἀνδρός.

Θέατρον. Teresa Raquin. Ὁ Ζολᾶ εἶναι ἀνυπόφορος! εἶναι ὁ τύραννος τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ μὴ ἀκούμενος εἰς τὴν ἀθλιότητα, ἣν παρουσιάζει εἰς τὰ βλέμματα τῶν

θνητῶν ὁ πραγματικὸς αὐτῶν βίος, ἀλλὰ θέλων, καὶ εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ καὶ εἰς τὰς διατριβὰς αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ δράματα αὐτοῦ καὶ εἰς ταῖς τζίφραις αὐτοῦ ἀκόμα, νὰ ζωγραφίξῃ τὴν ἀνθρωπίνην ἀθλιότητα ὡς ἔχει! Ὅλοι οἱ συγγραφεῖς, ὅλοι οἱ ποιηταί, οἱ λογογράφοι, οἱ καλλιτέχναι ἐν γένει, περιέβαλλον ἐν ταῖς συγγράμμασιν αὐτῶν καὶ τοῖς ἔργοις, τὴν ἀνθρωπότητα μὲ παρήγορον τινα αἴγλην, μὲ πλασίσιόν τι μετριάζον τὴν δυσειδῆ αὐτῆς μορφήν, πολλοὶ τὴν πλαστογραφοῦσιν ὡς τὴν ἐψιμυθιωμένην γυναῖκα, καὶ ἄλλοι τῇ δίδουσιν ἰδανικὸν τινα τύπον, ὡς ἡμεῖς πᾶν ἑλληνικὸν ἀνδραγάθημα καὶ μέχρι τῆς ἐκστρατείας μας εἰς τὸ Δομοκόν! . . . Ὁ Ζολᾶ τὴν ἐπιδεικνύει γυμνὴν ὡς τοὺς πρώτους ἀνθρώπους, ἀθλίαν, ὡς τοὺς Ἀθλίους τοῦ Οὐγγῶ ἢ τοὺς μάρτυρας τοῦ Σατωβριάν, ἐγκληματοῦσαν ἀείποτε, τιμωρουμένην αἰωνίως, πάσχουσαν, στερουμένην, ἀγωνιωσάν! . . . Ὁ Ζολᾶ εἶναι ὁ τύραννος τῆς ἀνθρωπότητος, ζωγραφίζει αὐτὴν μὲ τὰ ἴδια τῆς χρώματα! . . .

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος ἐν ὀλίγοις ἔχει ὡς ἐξῆς: Ὁ Καμίλλος ἔγγαμος, ἔχει ἐπιστήθιον φίλον, ὅστις ἐπιβουλεύεται τὴν τιμὴν αὐτοῦ, ἐρᾶται τῆς γυναικὸς του, καὶ μετ' αὐτῆς συναποφασίζει τὸν θάνατον τοῦ Καμίλλου, νυμφευόμενος ἐπὶ τέλος τὴν Τερέζαν. Ἡ μήτηρ τοῦ Καμίλλου ἀποκαλύπτει τὸ ἐγκλημα μετὰ τινα χρόνον, ἐξομολογούμενον παρὰ τῶν ἐνόχων συζύγων ἐν νυκτί τινι σκοτεινῇ, ὡς τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος των. Ἡ βιαία συγκλίσεις τῆς μητρὸς εἰς τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην, ἐπιφέρει τὴν παράλυσιν αὐτῆς καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς φωνῆς της! οἱ ἐγκληματῆται ἐσώθησαν! . . . τουλάχιστον ἀπὸ τὴν ἀγχόνην τῆς δικαιοσύνης . . . ἀλλ' ἡ συνειδήσις των τοὺς ἔχει ἤδη καταδικάσει! Δὲν δύνανται νὰ ζῶσιν ἐν ἡσυχίᾳ, ζῶσι τουναντίον ἐν τῇ καλᾷ, καὶ προτιμῶσι παρὰ τοιοῦτον βίον, τὸν διὰ τοῦ δηλητηρίου θάνατον. Ἡ μήτηρ, εἰς τὴν θέαν τῶν κακούργων πτωμάτων ἀναλαμβάνει τὴν ὑγείαν καὶ βαθμηδὸν τὴν φωνὴν της, καὶ ἐν λυσιπώδει χαρᾷ, ὑποτραυλίζει πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀτεινίζουσα:

— Πυλὸ ἔνωρίς!!! . . .

Ἡ Πεζάνα ὑπεκρίθη τὴν μητέρα τοῦ Καμίλλου φημίζεται ὡς μία τῶν πρώτων καλλιτεχνῶν τῆς Ἰταλίας. Εἰς ἐμὲ ἔκαμε θαυμαστὴν ἐντύπωσιν, εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον ματρίαν δὲν ἐπέτυχε μάλιστα ὅσον ἐπιστεύετο. Τὸ δράμα ἐν τούτοις τοῦ Ζολᾶ δὲν δύναιμι νὰ ἴδω ἄπαξ ἔτι! δὲν ἀντέχω, παραδίδομαι! . . . κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ μεγαλοφυοῦς ἐν Πειραιεῖ τρελλοῦ . . . Ἡδύνατο νὰ μὲ τιμωρήσῃ τις ἱκανῶς ἂν μὲ ἠνάγκαζε νὰ τὸ ἐπανάιδω! . . . θα ἐπρωτίμων ν' ἀκούσω τὸν Ἀμλέτον τοῦ κυρίου Ταβουλάρη, τὸν κύριον Γαλιλαῖον τοῦ Ἀλεξιάδου, τὴν Δαλιδᾶ τῆς κυρίας Σοφίας, καὶ τὴν κυρά-Φροσύνην τῆς δεσποσύνης Φιλομήλας, ὅλους ὁμοῦ ἐν μιᾷ νυκτί!! τὸ πολὺ θὰ μοὶ ἐπέφερον. . . τὸν ὕπνον, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν Teresa Raquin τοῦ Ζολᾶ, ἥτις μὲ ἐκράτησε αὔπνον ἐπὶ πολλὰς νύκτας! . . .

Doek.

ΠΕΤΡΙΕΣ

Ἡ βελόμας τοῦ Πίπη Λάμπρου εἶχαν παύσει κάμποσον καιρὸ, ἐνόσω αὐτὸς ἔλειπεν· ἐπανελθόντος αὐτοῦ, ἐπανῆλθον καὶ αὐταῖς. *Αἰὼν, Σισᾶ, Ἐφημερίς, Ὁρα, Πρωτα*, ἔγραψαν, καὶ ποῖός ἤξεύρει πόσαι ἄλλαι θὰ γράψουν διὰ μιαν μετάφρασιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ Βόλτσ, καὶ ἄλλην ἐνὸς μοναχοῦ Βενεδικτίνου. Αὐτὰ δὲν τὸν ὄφελον· ἀπόδειξις ὅσα εἶπον ἐν χορῷ ὅλοι οἱ Καθηγηταί τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, πλὴν ἐνὸς φίλου, ἐν τῇ συνεδριάσει τοῦ Σαββάτου προκειμένου περὶ τῆς γνωστῆς αἰτήσεως.

Ὁ Κύριος Γαλβάνης γαλβανίζει τὰς Κυρίας ὅσαι ἐν τοῖς Ἐνακτόροις λαμβάνουν πρακτικὰ μαθήματα χειρουργικῆς πρὸ πέντε ἡμερῶν ἔδειξεν αὐταῖς ἀνθρωπίνην καρδίαν πραγματικὴν, ὅπως τῆς ἐξηγήσει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος: Ὅλοι ἔπαθαν. Ἄλλη ἐλειποθύμησεν, ἄλλη εἶαμε τρεῖς ἡμέρας νὰ φάγῃ. Οἱ κύριοι ἐπίστρατοι ἂς μένουν ἡσυχῇ, διότι θὰ ἔχουν καλὰς πρακτικὰς νοσοκόμους ἐν ἀνάγκῃ. Ἐν τούτοις προχθὲς δευτέραν αἰ Κυρία διὰ νὰ κάμουν κόρτε τῆς βασιλισσῆς πενθούσης συνεπώνησαν καὶ ἐπῆγαν τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος εἰς τὰ ἀνάκτορα μαυροενδεδυμένοι ὅλοι. Ἡ βασίλισσα ἀηδιάσασα τόσον ταπεινὴν κολακαίαν, τὰς ἀπέπεμψεν ὅλας χωρὶς κἂν νὰ τὰς ἴδῃ, εἰπούσα διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ της ὅτι μάθημα δὲν γίνεσται. Ἠκούσαμεν τὴν κ. Α. κλαίουσαν τὰ ὀκτώ φράγκα τοῦ ἐξόδευσε διὰ τὰ μαῦρα της γάντια.

Εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἀυτοκράτορος ἐν τῇ Ῥωσικῇ ἐκκλησίᾳ παρευρέθησαν καὶ ὅλα τὰ λείψανα τῶν Ναπαίων, δηλ. Κροκιδᾶς, Ἁγίου Κερκύρας καὶ συντροφία. Ἄλλὰ ὁ Γούδας καὶ ὁ Παππα-Φωκᾶς τί ἤθελαν κ' ἐπῆγαν;

Μῶμος.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Γαλακτοῦχον ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ

Farine Lactée Lapp

ἢ

Εὐεργετικὴ τροφή διὰ τὰ παιδιὰ κατὰ τὸν ἰατρὸν
κ. Α. Ζίννην καθηγητὴν τῶν παιδικῶν νοσημάτων καὶ
διευθυντὴν τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν.

Παύσατε νὰ τρέφετε τὰ τέκνα σας μὲ κραιουῖτι, σιμιγδάλι καὶ ῥίζι, ἂν θέλετε νὰ μὴ προσβληθοῦν ἀπὸ διάρροϊαν, ἀπὸ χρονίαν δυσπεψίαν, ἀπὸ ἀτροφίαν, καὶ τέλος ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ τρέφετε αὐτὰ μὲ τὸ Εὐεργετικὸν Γαλακτοῦχον Ἐλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ὡς τὸ μόνον κατάλληλον πρὸς ὑγιεινὴν θρέψιν τῶν παιδῶν.

Κύρισκεται εἰς κουτία φέροντα τὸν τρόπον τῆς χρήσεως καὶ πωλεῖται ἐν μόνῳ τῷ φαρμακακομείῳ **Κ. Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἐρμού ἀριθ. 206.